

# Công Chúa Hoa Hồng

## Khuyết Danh

Đời xưa, một ông vua và một bà hoàng hậu có ba cô con gái. Họ yêu thương hai cô con gái lớn sinh đôi tên Cam Vàng và Hoe Đỏ. Hai cô này đẹp, tài trí nhưng không tốt. Họ giống hệt cha mẹ về tánh nết. Cô gái út tên gọi Hồng Hoa xinh xắn, dễ thương, tử tế, cô được bà tiên Quyền Năng đỡ đầu. Điều này làm hai chị ganh tị vì họ không được tiên đỡ đầu. Vài ngày sau khi sinh Hoa Hồng, vua và hoàng hậu gởi Hoa Hồng về quê cho một bà nông dân tốt bụng chăm sóc. Cô sống nơi đồng quê rất hạnh phúc trong mười lăm năm trời, không một lần vua cha và hoàng hậu đến thăm. Mỗi năm họ gởi đến người nông dân một số tiền nhỏ để trang trải cho tốn phí nuôi nấng Hoa Hồng, hỏi thăm sức khoẻ, cuộc sống của cô, nhưng chẳng bao giờ cho vời cô tới cũng như không chăm lo gì về việc giáo dục cho cô. Nếu bà mẹ đỡ đầu không gửi đến cho cô thầy dạy học, viết, đếm, làm việc, chắc chắn cô đã là người nết nết, thiếu văn hoá.

Nhờ được học, cô biết nói nhiều thứ tiếng, biết vẽ, chơi nhạc giỏi, múa hay... Hoa Hồng trở nên một cô gái xinh đẹp nhất, duyên dáng nhất, dễ thương nhất trên đời. Không bao giờ cô cãi lời bà vú và mẹ đỡ đầu, do vậy cô không hề bị rầy la. Cô không được biết gì đến cha mẹ, cô sống mãi trong nông trại mà cô đã lớn lên

Một ngày nọ cô đang ngồi trên một chiếc ghế dài trước nhà, cô chợt thấy một người đàn ông áo mũ chỉnh tề đến gần cô hỏi rằng ông ta có thể nói chuyện với công chúa Hoa Hồng

- Được chứ, thưa ông, chính tôi là công chúa Hoa Hồng đây

- Thưa công nương- người đàn ông giờ mũ - xin người nhận cho bức thư vua cha gửi cho công nương Hoa Hồng lấy thư mở ra đọc

- Hoa Hồng con, các chị con đã được mười tám tuổi, đã đến tuổi lập gia đình, cha mời toàn thể các hoàng tử, công chúa trên thế gian này đến dự lễ kén chồng cho các chị con. Con đã được mười lăm tuổi, con đã đến tuổi dự lễ. Con về dự lễ ba ngày. Cha không gửi tiền để con sắm sửa vì cha dùng tiền để lo cho hai chị con. Và lại không ai chú ý đến con đâu, con mặc thế nào cũng được'.

Hoa Hồng chạy nhanh về đưa thư cho vú nuôi.

- Con có thích đi dự lễ không?

- Thưa vâng, thưa vú, con rất thích, con sẽ biết mặt cha mẹ, các chị và sau đó con trở về với vú

- Nhưng con sẽ ăn mặc như thế nào đây, đứa con nghèo khổ của vú ?

- Con sẽ mặc chiếc áo trắng giành cho ngày lễ của con

- Con khốn khổ ă, áo đó chỉ phù hợp với đồng quê thôi, còn đến gặp mặt các hoàng tử, công chúa, nó nghèo nàn vô cùng!

- Vú ơi. Cha nói chẳng ai nhìn con đâu. Điều đó khiến con dễ chịu, con sẽ trông thấy tất cả và không ai trông thấy con, để ý con.

Bà vú thở dài, không nói một lời, bà lấy áo của Hoa Hồng vá lại, giặt trắng, và ủi ngay thẳng. Buổi trước ngày người ta đến đón cô đi, bà vú kêu cô lại và nói

- Đây áo của con dành cho ngày lễ hoàng gia, ráng giữ gìn vì con không còn cái áo nào khác. Vú không có ở đó để giặt ủi cho con.

- Cảm ơn vú thân yêu, vú yên tâm, con sẽ rất cẩn thận

Bà vú sắp xếp chiếc áo dài, cái váy trắng, vớ vải, đôi giày bằng da đen và một cái kẹp cài lên tóc có dạng một nhánh hoa vào một cái hòm nhỏ. Lúc bà đang định đóng nắm hòm, bà tiên Quyền Năng bước vào

- Con định đến triều đình gặp vua và hoàng hậu phải không?

- Thưa mẹ vâng ă, con dự lễ trong ba ngày - Hoa Hồng trả lời

- Và y phục con chuẩn bị ra sao cho ngày đó

- Thưa mẹ đây

Cô chỉ cho mẹ đỡ đầu chiếc hòm còn đang mở. Bà tiên mỉm cười, lấy từ trong túi ra một cái lọ và nói

- Ta muốn cho con gái Hoa Hồng của ta gây xúc động về quần áo của nó, cái này không xứng với con

Bà mở lọ và đổ một giọt nước vào áo dài, lập tức áo dài trở nên vàng úa, toi tả giống như một núi giẻ. Một giọt khác lên đôi vớ làm vớ trở thành đồng chỉ vụn màu xanh, rồi tiếp đó đôi giày trở thành đôi giày vải thô kệch, kẹp hoa trở thành cánh gà

- Thế đây, bà nói với giọng ân cần, ta muốn Hoa Hồng của ta xuất hiện như vậy đây. Con hãy mặc tất cả cái đó. Còn đồ trang sức của con ta cũng có đây

Bà lôi ra một sợi dây chuyền bằng hạt dẻ, một kẹp tóc bằng trái sơn trà tử và vòng đeo tay bằng đậu khô

Bà hôn lên tóc của Hoa Hồng và biến mất

Hoa Hồng và bà vú nhìn nhau sững sờ. Sau đó bà vú nức nở?

- Trời ơi tôi đã bỏ công biết bao nhiêu để lo cho chiếc áo dài nghèo khổ, bây giờ thì như tấm giẻ rách. Hoa Hồng con, con đừng đi dự lễ nữa, con hãy giả tảng rằng con bệnh

- Không thưa vú, làm vậy con sẽ trái lời mẹ đỡ đầu của con, con tin chắc điều Người làm là vì con, vì Người luôn khôn ngoan hơn con. Con sẽ đi và sẽ mặc tất cả những gì mẹ đỡ đầu cho con.

Và Hoa Hồng không quan tâm gì đến y trang nữa. Cô đi ngủ một giấc ngon lành

Ngày hôm sau, cô vừa chải đầu và mặc quần áo xong, xe tứ mã của nhà vua đã đến đón cô. Cô ôm chầm lấy vú già từ, để chiếc hòm nhỏ vào xe và ra đi.

Đường đi chỉ hai giờ vì thủ đô hoàng triều chỉ cách nông trại của Hoa Hồng sáu dặm. Khi Hoa Hồng đến, cô kinh ngạc khi thấy người ta cho cô xuống trong một cái sân nhỏ dơ bẩn. Một tên thị đồng ra đón cô

- Thưa công chúa, tôi được lệnh đưa công chúa về chỗ nghỉ ngơi. Mời theo tôi.

- Tôi không được gặp hoàng hậu sao? Hoa Hồng e dè hỏi

- Công chúa sẽ gặp Người trong hai giờ nữa khi mọi người tụ hội để ăn, trong khi chờ đợi, công chúa có thể tắm rửa

Hoa Hồng theo thị đồng. Y dẫn cô đi dọc một hàng lang dài, đầu hành lang có một thang lầu, cô leo lên, leo lên hồi lâu trước khi đến một hành lang khác nơi đó có căn phòng dành cho cô. Đây là một căn phòng nhỏ nơi gấm thượng, bàn ghế hầu như không có, hoàng hậu giành cho cô ở trong một căn phòng tồi tở. Tên thị đồng đặt chiếc hòm của cô vào một góc rồi nói về bối rối:

- Xin công chúa tha lỗi cho tôi vì đã đưa công chúa đến một căn phòng không xứng với địa vị của công chúa. Hoàng hậu đã giành tất cả phòng cho vua chúa, các hoàng tử khách mời...

- Được được, Hoa Hồng mỉm cười thông cảm, tôi không giận anh vì chỗ ở của tôi đâu, tôi thấy nơi này rất tốt

- Tôi sẽ đến tìm công chúa để đưa công chúa ra mắt vua và hoàng hậu khi đến giờ

- Tôi sẽ sẵn sàng, Hoa Hồng nói, chào tạm biệt, anh thị đồng

Hoa Hồng mở hòm ra, lòng cô hơi trĩu nặng, cô vừa thử dài vừa lôi ra chiếc áo dài như giẻ rách và mọi trang phục tồi tàn khác. Cô bắt đầu chải tóc trước một tấm gương vỡ mà cô tìm thấy trong góc phòng. Cô rất khéo léo, cô chải mái tóc vàng óng của cô rất đẹp. Cô cũng dùng lược cài và kẹp tóc bà tiên cho Chải tóc xong cô trở nên xinh đẹp gấp mười lần. Khi cô mặc áo và mang giày vào, cô vô cùng kinh ngạc vì áo dài của cô trở thành áo dài bằng gấm lát ngọc lóng lánh. Đôi giày vải thô kệch trở thành đôi giày sa tanh trắng mà nút cài là một viên ngọc lý tưởng, vớ của cô bằng lụa chưa bao giờ ai có được, sợi dây chuyền là những viên kim cương. Cô chạy lại nhìn vào kiếng, lược cài và kẹp tóc đều biến thành những vật trang sức quý báu mà người ta chưa hề thấy.

Hoa Hồng vui sướng, cảm ơn không ngớt bà mẹ đỡ đầu đã thử thách cô về sự vâng lời và đã tưởng thưởng cô xứng đáng

Thị đồng gõ cửa bước vào và lùi lại mấy bước trước sắc đẹp của Hoa Hồng và trang phục của cô. Cô đi theo thị đồng. Họ đi qua nhiều thang lầu, nhiều phòng ốc, sau đó đi vào một dãy phòng khách lộng lẫy tấp nập vua chúa, hoàng tử và công chúa khách quý. Mọi người đều ngừng việc riêng để quay nhìn Hoa Hồng. Cô e thẹn vì mọi người nhìn mình nên không ngẩng đầu lên. Bỗng thị đồng dừng lại và nói:

- Thưa công chúa, đây là đức vua và hoàng hậu

Cô nhìn lên và thấy trước mặt cô là vua và hoàng hậu, cả hai nhìn cô với một vẻ sững sờ đến nức cười:

- Thưa bà - vua kính cẩn nói - xin bà cho biết quý danh. Bà có lẽ là một đại hoàng hậu hoặc một bà tiên mà sự có mặt là một vinh hạnh và hạnh phúc cho chúng tôi

- Thưa đức vua - Hoa Hồng quỳ một gối xuống đất và nói - con chẳng phải là tiên, cũng chẳng phải là một

đại hoàng hậu, con là Hoa Hồng đây, cha cho gọi con về dự hội

- Hoa Hồng! - Hoàng hậu bật kêu to- Hoa Hồng ăn mặc sang hơn cả ta từ trước đến nay! Vậy thì ai cho cô tất cả những y trang đẹp để đó

- Thừa mẹ, chính mẹ đỡ đầu của con, cô trả lời hoàng hậu, xin mẹ cho con được hôn tay và cho con được làm quen với các chị con.

Hoàng hậu lạnh lùng chìa bày tay ra.

- Còn đây là các công chúa chị cô.

Bà chỉ các cô Cam Vàng và Hoe Đỏ đứng cạnh bà

Cô gái Hoa Hồng khốn khổ tủi thân vì sự đón tiếp lạnh nhạt của mẹ cha, quay lại cách chị và muốn đến ôm hôn, nhưng họ lại lùi lại vì sợ Hoa Hồng làm hoen phấn son trên mặt họ Cam Vàng đánh phấn trắng để che bớt màu vàng của da, còn Hoe Đỏ đánh nhiều phấn hồng để che dấu tàn nhang của mình

Hoa Hồng bị các chị quay mặt làm lơ, lại nhanh chóng được các vị khách quý nam cũng như nữ vây quanh.

Do cô biết nhiều loại ngoại ngữ, ăn nói lễ độ, duyên dáng nên cô được lòng tất cả mọi người. Cam Vàng,

Hoe Đỏ tức điên người, vua và hoàng hậu cũng gian vì cô thu hút mọi sự chú ý, không một ai quan tâm gì

đến hai cô chị. Đến giờ ăn, vị vua trẻ duyên dáng, chủ nhân một vương quốc đẹp và rộng nhất được Cam

Vàng chăm lại đến ngồi bên cạnh Hoa Hồng chăm sóc cho cô suốt buổi ăn. Sau bữa ăn, để mọi người chú ý

đến mình, Cam Vàng và Hoe Đỏ đề nghị được hát, họ hát khá hay, vừa hát vừa gảy thụ cầm

Công Chúa Hoa Hồng tách tỉnh đôn hậu và muốn được các chị yêu thương, nhiệt tình vỗ tay khen ngợi tài năng của hai chị. Cam Vàng thay vì cảm động vì tình cảm tốt lành đó lại muốn chơi xấu Hoa Hồng bằng cách ép cô ca đáp lại. Hoa Hồng khiêm tốn từ chối, các chị cô tưởng cô không biết hát càng ép buộc mạnh. Hoàng hậu cũng muốn làm bí mặt Hoa Hồng nên về hòa với hai cô chị, ra lệnh buộc Hoa Hồng phải hát. Hoa Hồng đành phải vâng lời

- Con xin vâng lệnh - và rồi cầm lấy thụ cầm, cách cầm đàn đúng điệu nghệ làm hai chị ngạc nhiên. Khi cô dạo khúc mở đầu, họ rất muốn bảo cô dừng lại vì cả hai cô đều thấy tài nghệ của Hoa Hồng trên họ rất xạ Rồi Hoa Hồng hát, hát với một giọng ca êm ái tuyệt vời, cô hát một khúc nhạc trữ tình do cô sáng tác với đề tài sự hạnh phúc khi người ta từ tể và được gia đình yêu quý. Mọi người đã xúc động lắng nghe, thiếu điều hai cô chị bất tỉnh vì ghen tức. Vua Duyên Dáng dường như ngây ngất, chàng đến bên Hoa Hồng, mắt long lanh ướt

- Công chúa dễ thương và dịu dàng ơi, chưa bao giờ tôi xúc động như hôm nay, tôi rất mong muốn được nghe cô hát mãi

Hoàng Hậu nổi giận vì sự thành công của Hoa Hồng, đã cho chấm dứt sớm buổi lễ, mọi người trở về phòng mình

Về đến phòng, Hoa Hồng cởi trang phục cho vào hòm. Trang phục của cô trở lại tình trạng tồi tàn như cũ nhưng cô không e ngại gì vì cô tin mẹ đỡ đầu sẽ giúp đỡ cô Cô hơi buồn vì sự lạnh nhạt của cha mẹ và hai chị, nhưng do cô cũng không sống với họ nhiều nên tình cảm khó chịu đó bị tình cảm của vua trẻ Duyên Dáng từ tể dễ thương xoa nhòa nhanh chóng.

Trong lúc Hoa Hồng ngủ yên lành, vua, hoàng hậu và hai cô con gái tức ghen thờ, bèn hội họp nhau tại phòng hoàng hậu

- Thật khủng khiếp - hai cô công chúa phát biểu - cha đã gọi con bé đó tới dự lễ, nó có đồ nữ trang tuyệt vời khiến bọn con trai trở mắt nhìn nó. Có phải cha định làm nhục chúng con không?

- Cha xin lỗi, các con xinh đẹp của cha - vua trả lời - Cha định gọi nó để làm nổi bật sắc đẹp của các con, nào ngờ nó đẹp thế

- Đẹp thế! - các công chúa kêu lên - nó mà đẹp à ? Nó xấu và ngu. Chỉ nhờ y phục, nữ trang thôi. Tại sao cha mẹ không cho chúng con nữ trang và y phục đẹp nhất. Chúng con giống như giẻ rách bên cạnh con bé kiêu ngạo đó

- Cha mẹ làm gì có những tài sản quý như thế. Chính mẹ đỡ đầu của nó cho nó đấy chứ

- Sao mẹ không gọi một bà tiên đỡ đầu cho chúng con mà con Hoa Hồng lại được tiên đỡ đầu ?

- Có ai cho gọi mẹ ấy đâu, tự nhiên mẹ đến đấy chứ. Ngày xưa có ông thầy phù thủy bảo con bé ấy nó làm hại cha mẹ nên cha mẹ tống nó đi xa cho rảnh

- Thôi đừng tranh cãi nữa - vua nói - bây giờ phải tìm cách tống khứ con Hoa Hồng và ngăn vua Duyên Dáng gặp nó

- Dễ thôi, hoàng hậu có ý kiến, ngày mai ta bắt nó lột quần áo trang phục ra, cho người đưa nó về nông trại, giữ không cho nó ra khỏi nông trại là xong.

Hoàng hậu vừa dứt lời, bà tiên Quyền Năng đột nhiên xuất hiện, vẻ nghiêm khắc bảo:

- Các người vì tin tưởng nhầm nhí bỏ bê con bé! Ta bảo cho biết, nếu các người đụng đến Hoa Hồng các người sẽ bị trừng phạt. Hoàng hậu và vua sẽ biến thành cóc và các cô gái kia sẽ biến thành rắn độc  
Nói xong bà biến mất

Vua, hoàng hậu, hai công chúa quá sợ hãi chia tay nhau chẳng dám nói thêm một lời. Đêm đó họ mất ngủ.

Mặt mũi càng hốc hác, dữ tợn, họ phải dùng nhiều phấn hồng, phấn trắng để che dấu nét nhăn

Một nữ tỳ to béo mang đến cho Hoa Hồng sữa, bánh mì và đang đứng chờ thay quần áo cho cô. Hoa Hồng không muốn người nữ tỳ thấy sự biến đổi huyền diệu về trang phục nên cô vội nói cô có thói quen chải tóc và thay quần áo một mình

Cô tắm rửa, chải tóc xong, cô mặc lại bộ quần áo giẻ rách và trang điểm bằng bộ nữ trang nghèo khổ. Khi cô nhìn vào gương, cô cũng kinh ngạc khi thấy mình mặc một bộ trang phục kỳ mã sang trọng và lộng lẫy. Áo dài thành áo đi ngựa bằng nhung màu xanh da trời, với những cúc áo bằng hạt trai to bằng trái hạnh đào, đôi vớ thành đôi ủng quần quanh bằng hạt trai. Cô đội một cái mũ xếp nếp màu xanh, đính một chiếc lông màu trắng tinh và một viên ngọc to lớn đẹp vô cùng. Ủng của cô cũng bằng nhung xanh, viền bằng hạt trai và vàng. Vòng đeo tay và dây chuyền bằng những viên kim cương quý báu, chỉ một viên thôi giá đúng một lâu đài. Khi cô sắp sửa đi ra, cô nghe có tiếng ai gọi bên tai:

- Hoa Hồng, chỉ nên đi lên ngựa do vua Duyên Dáng đưa tới

Cô quay lại, không thấy ai, nhưng cô biết đó là lời dặn của mẹ đỡ đầu

- Thừa mẹ, vâng ạ.

Thị đồng lại dẫn cô đi vào phòng khách, nơi đây cô lại cũng được mọi người chú ý hơn với dáng vẻ hiền lành, tử tế, gương mặt tươi vui và tự nhiên duyên dáng, áo quần tuyệt diệu, mọi cặp mắt đều hướng cả về cô. Vua Duyên Dáng đến đón cô, cặp tay cô và đưa cô đến chỗ vua và hoàng hậu, hai người còn lạnh nhạt hơn cả hôm qua Cam Vàng và Họa Đỏ thiếu điều động thổ khi thấy bộ y phục kỳ mã của Hoa Hồng. Hai cô không chào hỏi một tiếng

Hoa Hồng hơi bối rối về sự tiếp đón ấy, vua Duyên Dáng nhận thấy thế tiến đến gần cô và xin được đưa cô đi sẵn ở trong rừng

- Thừa ngài, đó là một điều hân hạnh cho tôi - Hoa Hồng biết được lòng tốt của chàng nên nhận lời

- Xin công chúa cho phép tôi cận kề bên công chúa và bảo vệ công chúa chống lại những ai muốn hại công chúa - chàng khề bảo

Mặc cho sự giận dữ và ý định của hai cô công chúa chị muốn cuốn hút chàng trai về mình, nhà vua trẻ không rời xa Hoa Hồng

Sau bữa ăn, người ta xuống sân để lên ngựa. Một thị đồng dẫn đến cho Hoa Hồng một con ngựa ô đẹp nhưng hung dữ và khó tính. Ngựa phải cần đến hai người kèm giữ

- Công chúa không nên cưỡi con ngựa đó, ông hoàng Duyên Dáng nói, nó sẽ giết chết cô mất. Hãy đưa đến con khác

- Nhà vua có lệnh cho công chúa cưỡi con ngựa này, không còn con nào khác - Thị đồng trả lời

- Vậy thì công chúa hãy chờ tôi đưa đến cho công chúa một con ngựa xứng đáng với công chúa

- Thừa ngài vâng - Cô trả lời, mỉm cười duyên dáng

Một lát sau, chính tay ông hoàng trẻ dẫn đến một con ngựa bạch, trắng như tuyết, đẹp đẽ vô cùng. Yên ngựa bằng nhung xanh, hàm thiếc bằng vàng kết hạt trai. Khi Hoa Hồng muốn lên ngựa, ngựa quỳ chân xuống, khi cô lên ngựa xong mới đứng lên. Vua Duyên Dáng phóng mình lên một con ngựa màu hồng và thúc ngựa đi song song cùng Hoa Hồng

Vua, hoàng hậu và hai cô gái trong thấy tất cả, tái xanh vì giận dữ nhưng không dám làm gì vì sợ bà tiên Quyền Năng.

Nhà vua ra lệnh khởi hành. Mỗi phụ nữ đều có một kỵ sĩ kề bên. Cam Vàng và Họa Đỏ đành nhận hai hoàng

từ tâm thường kẻ cạnh, các cô mặt mày quạu quọ, cả hai ông hoàng đều nguyện sẽ không bao giờ cưới các cô công chúa khó thương như thế

Thay vì đi săn, ông hoàng Duyên Dáng và Hoa Hồng dong ngựa đi dọc các đường mòn xinh đẹp trong rừng. Họ kể cho nhau nghe cuộc đời của mình. Vua Duyên Dáng rất cảm động khi nghe Hoa Hồng kể lại cuộc sống bị ruồng bỏ của cô, chàng thuật lại cho cô nghe chàng mồ côi từ lúc bảy tuổi, nhờ có bà tiên Cần Trọng dạy dỗ. Bà khuyên chàng đi dự lễ hội này sẽ tìm gặp một người vợ tài sắc vẹn toàn

Chàng nói:

- Tôi tin rằng, công chúa Hoa Hồng ạ, tôi đã tìm được người vợ vẹn toàn đó ở nơi cô. Xin cô nhận lời cùng tôi chung sống, tôi sẽ xin phép cha mẹ cô nếu cô đồng ý

- Thừa đức vua, tôi phải được sự đồng ý của mẹ đỡ đầu nữa, nhưng người cũng hiểu cho rằng tôi rất sung sướng được cùng ngài chung sống

Buổi sáng đi săn chấm dứt với sự vui sướng ngập lòng của đôi tình nhân

Buổi chiều, Hoa Hồng cũng chải tóc và mặc bộ đồ rách rưới vào. Cô nhìn vào gương, cô lại ngạc nhiên.

Chiều nay, áo dài của cô như bằng the hoa giống như những cánh bướm, nhẹ nhàng, rực rỡ, tươi mát, đính kim cương lấp lánh, trên đầu cô, một vương miện kết toàn bằng châu báu, có hai viên trị giá bằng cả một vương quốc. Dây chuyền, vòng đeo tay đều bằng kim cương rực rỡ, ai nhìn lâu cũng bị choá mắt. Hoa Hồng cảm ơn mẹ đỡ đầu rất nhiều. Nàng đi theo thị đồng đến phòng khách, ông hoàng đến đón cô tận cửa. Cả hai lại thấy những cái nhìn giận dữ, liếc xiên xéo vào Hoa Hồng của vua cha, hoàng hậu, và hai cô chị.

Khi thay Hoa Hồng buồn tủi vì bị gia đình thù ghét, chàng tìm cách an ủi nàng

Sau bữa an nhàn vua ra lệnh cho buổi dạ vũ bắt đầu. Cam Vàng và Hoe Đỏ đã học vũ mười năm, vũ rất hay nhưng thiếu duyên dáng, họ biết Hoa Hồng chưa bao giờ có dịp học vũ nên họ lớn tiếng yêu cầu với về nhạo báng rằng tới phiên Hoa Hồng biểu diễn. Hoa Hồng khiêm tốn từ chối vì tính cô không thích phô mình ra trước mọi người. Hai cô chị tưởng đắc thắng lại càng làm già, để chấm dứt sự giằng co, hoàng hậu ra lệnh Hoa Hồng phải ra sân cùng mọi người khiêu vũ

Ông hoàng Duyên Dáng thấy cô bối rối bèn bảo:

- Tôi sẽ cùng cô biểu diễn, khi nào cô không biết bước ra sao, cô cứ để tôi dìu cô đi

- Cảm ơn đức vua, tôi hân hạnh cùng ngài khiêu vũ, tôi mong rằng sẽ không làm ngài hổ thẹn

Chàng và nàng bước vào sân, chưa bao giờ người ta thấy một cặp múa đôi đẹp, linh động, nhẹ nhàng đến thế. Mọi người trầm trồ nhìn không chớp mắt. Rõ ràng vượt xa cả hai cô chị họ tức giận, cuồng điên muốn nhào vào cắn xé Hoa Hồng cho đã giận. Nhưng vua cha và hoàng hậu đã lờ mắt cảnh họ, có ý nhắc lời đe dọa của bà tiên Quyền Năng

Khi chàng và nàng chấm dứt, tiếng vỗ tay không dứt, mọi người đòi họ phải ra biểu diễn trở lại. Đáp lại lời yêu cầu của mọi người, hai người lại ra sân khiêu vũ, lần này là một điệu vũ mới, nhẹ nhàng hơn, duyên dáng hơn cả điệu trước. Cam Vàng và Hoe Đỏ không chịu được nữa, hai cô như nghẹn thở, ngã lảo ra bất tỉnh.

Gương mặt họ trở nên xấu xí vì sự ghen tức, giận dữ, không một ai thương xót cho họ bởi vì mọi người đều thấy sự giận dữ và sự ghen tị vô lối của họ. Về đến phòng, Hoa Hồng lầm bầm:

- Mẹ yêu dấu, con nên trả lời sao với ông hoàng Duyên Dáng hả mẹ? Mẹ giúp con đi mẹ, con sẽ vâng lời mẹ.

- Con Hoa Hồng thân yêu, con sẽ nói rằng con đồng ý -

Giọng nói dịu dàng của bà tiên văng đến tai cô - chính mẹ sắp xếp việc hôn nhân này

Hoa Hồng cảm ơn mẹ đỡ đầu và ngủ thiếp đi sau khi nghe trên đôi má cô cái hôn thân yêu của bà tiên.

Trong lúc Hoa Hồng đang ngủ yên lành, nhà vua, hoàng hậu, hai cô chị gái thét lên vì giận dữ, cãi vã nhau, đổ lỗi cho nhau về sự thành công của Hoa Hồng và sự sỉ nhục của họ. Chỉ còn một hy vọng cuối cùng, ngày mai là ngày đua xe. Xe do tuần mã kéo, người cưỡi là phụ nữ. Họ sắp xếp cho Hoa Hồng một chiếc xe cao, dễ đỗ, bắt vào xe là hai con ngựa hung dữ, chưa thuần. Họ cũng tin chắc rằng ông hoàng Duyên Dáng không có sẵn xe và ngựa để thay thế cho Hoa Hồng như sáng nay.

Ý nghĩ Hoa Hồng có thể chết đi hoặc bị thương nặng hoặc bị thương tật làm cho họ vui lên phần nào. Họ đi ngủ, suy nghĩ thêm có cách nào hại Hoa Hồng nếu âm mưu trong cuộc đua xe thất bại. Cam Vàng và Hoe Đỏ ngủ ít, tinh dậy nom càng xấu xí và dị dạng hơn sáng qua.

Còn Hoa Hồng, lương tâm thanh thản, yên ngủ suốt cả đêm. Khi cô thức dậy, sau khi tắm rửa xong, cô hầu gái mang đến cho cô một tách sữa và một khúc bánh mì loại thường. Đó là lệnh của hoàng hậu, muốn đối xử với cô như một con hầu. Hoa Hồng quen sống kham khổ nên cô ăn hết khúc bánh mì và uống cạn tách sữa ngon lành. Cô lại mặc bộ quần áo nghèo nàn và khi soi gương, cô thấy cô đang mặc một bộ y phục kỳ mã bằng sa tanh trắng. Mũ nhung trắng cắm lông chim quý đủ màu, đính một viên ngọc lam to bằng quả trứng. Cô đeo một dây chuyền bằng đá quý, cuối dây là một cái đồng hồ bằng hột xoàn, đồng hồ chạy mãi không hư và không cần lên giây.

Khi vào đến phòng khách, cô thấy ông hoàng trẻ đang nóng ruột chờ cô. Chàng bước vội đến cô, vội hỏi:

- Công chúa, mẹ đỡ đầu đã nói gì rồi? Công chúa trả lời ra sao?

- Thưa đức vua, em nói theo tiếng nói của trái tim. Em sẽ dâng hiến cho chàng cuộc đời của em cũng như chàng dâng hiến cuộc đời chàng cho em.

- Ngần lèn cảm tạ nàng, Hoa Hồng yêu dấu. Bao giờ tôi sẽ nói với cha nàng?

- Sau chuyến đưa xe trở về, thưa đức vua.

- Em cho phép anh xin cưới em ngay ngày hôm nay, vì anh muốn đưa em thoát khỏi cảnh bắt cóc, đối xử tàn tệ của gia đình đối với em.

Hoa Hồng đang ngần ngại thì nghe tiếng nói của mẹ đỡ đầu bên tai cô: 'Con hãy nhận lời. Và tiếng nói tiếp tục cho ông hoàng Duyên Dáng nghe 'hãy làm hôn lễ nhanh lên. Cuộc sống của Hoa Hồng đang bị đe dọa.. Ta không thể theo bảo vệ Hoa Hồng lâu mãi được' Hai người đều đồng ý, vâng lời bà tiên Quyền Năng. Sau bữa ăn, mọi người xuống sân để ra xe. Đàn ông cưỡi ngựa, phụ nữ điều khiển xe. Người ta đưa đến cho Hoa Hồng chiếc xe do hoàng hậu chọn lựa. Ông hoàng Duyên Dáng giữ Hoa Hồng lại khi nàng định lên xe:

- Hoa Hồng, em không nên lên xe đó, trông kìa

Hoa Hồng nhìn lên, mỗi con ngựa của xe có cần tới bốn người giữ, chúng cản, chúng đá một cách giận dữ.

Bỗng lúc đó có một chú nai nhỏ, mặc một bộ đồ bằng sa tanh trắng thắt nơ xanh, la lên giọng lạnh lạnh:

- Đây là xe của công chúa Hoa Hồng!

Và người ta thấy chạy đến một chiếc xe nhỏ bằng xà cừ và hạt trai, xe do một đôi ngựa bạch thật đẹp kéo, dây cương bằng nhung sắc vàng cán ngọc sapphire

Ông Hoàng không biết có nên để Hoa Hồng đi xe đó không thì nghe có tiếng bà tiên nói:

- Đây là quà tặng của ta. Hãy để Hoa Hồng lên, người hãy theo sát bên nàng. Ta chỉ còn vài giờ nữa để bảo vệ Hoa Hồng. Cố gắng đưa nàng về vương quốc nhà vua trước chiều nay.

Ông hoàng Duyên Dáng đỡ Hoa Hồng lên xe. Đoàn xe khởi hành và chàng trai không rời khỏi xe Hoa Hồng một bước. Chỉ trong giây lát sau, hai chiếc xe do hai phụ nữ che mặt cầm cương tìm cách vượt qua xe của Hoa Hồng. Một xe tìm cách húc mạnh vào xe cô, xe có lẽ sẽ tan nát nếu đó không phải xe của tiên, ngược lại chiếc xe chắc chắn và nặng nề kia lại vỡ tan. Người phụ nữ che mặt bị ngã đập xuống đá, nằm không động đậy. Trong lúc Hoa Hồng nhận ra đó là Cam Vàng, cô định dừng xe lại thì chiếc thứ hai lao tới húc mạnh vào xe của cô. Chiếc xe này cũng chịu cùng chung số phận như xe thứ nhất; xe tan nát và phụ nữ che mặt lại ngã đập xuống đá. Hoa Hồng định nhảy xuống đỡ hai chị thì lại nghe tiếng của mẹ đỡ đầu:

- Hai con nên đi ngay. Nhà vua đang đưa quân đến, ý dữ nhiều hơn lòng lành, mặt trời sẽ lặn trong vài giờ nữa, ta chỉ còn đủ thời giờ để cứu các con. Duyên Dáng hãy bỏ ngựa lên xe đi chung với Hoa Hồng

Ông hoàng Duyên Dáng vâng lời, vội nhảy lên xe ngồi bên Hoa Hồng. Ngựa kéo xe chạy như bay. Đám kỵ sĩ của nhà vua đuổi theo ráo riết nhưng không là sao đuổi kịp chiếc xe nhỏ nhắn ấy. Xe chạy ròn rã sáu tiếng mới đến lâu đài của vua Duyên Dáng

Cả lâu đài rực rỡ ánh đèn, toàn bộ triều thần mặc lễ phục đón họ dưới thềm đại sảnh. Nhà vua và Hoa Hồng ngạc nhiên không hiểu tại sao lại có cuộc đón tiếp bất ngờ thế này. Họ không ngạc nhiên lâu vì thấy bà tiên Quyền Năng bước đến trước họ.

- Chào các con, tất cả đã sẵn sàng để làm lễ thành hôn cho hai con. Hãy đưa Hoa Hồng vào phòng riêng để tắm rửa, thay quần áo. Kẻ xấu đã bị trừng phạt. Cam Vàng và Họa Đỏ không chết, nhưng mặt mày bị theo góm ghiếc sẽ không có hoàng tử nào ưng chúng nó cả. Chúng phải lấy hai tên chăn ngựa hung bạo sẽ thường xuyên đánh chúng cho đến bao giờ tánh tình của chúng thay đổi mới thôi. Còn vua và hoàng hậu tin lời nhảm nhí của bọn phù thủy đối xử 'con trọng con khinh' nên bị trừng phạt sẽ đau khổ mãi mãi là không có đứa con nào ở bên cạnh. Ta còn ở với các con một tiếng nữa thôi rồi sau đó ta phải vắng mặt một thời gian. Các con

nhanh lên để làm lễ cưới

Dĩ nhiên bà tiên tặng cho đôi vợ chồng trẻ hai bộ đồ cưới quý báu, vô giá không bút mực nào tả xiết. Khi Hoa Hồng xuất hiện, Duyên Dáng sững sờ cả người vì sắc đẹp của cô Chàng đưa tay cho Hoa Hồng nắm. Bà tiên làm lễ thành hôn cho họ rồi biến mất. Trước khi đi, bà tiên cũng chuyển về vương quốc vua Duyên Dáng cả nông trại mà Hoa Hồng đã sống từ bé. Nông trại nằm trong một góc vườn của lâu đài nên mỗi ngày Hoa Hồng có thể đi thăm bà vú nuôi. Hoa Hồng và Duyên Dáng sống cùng nhau hạnh phúc, họ yêu thương nhau mãi mãi...